

To lande - så ens, men meget forskellige! af Bjarke Gundersen

At flytte til Irland fra Danmark for syv år siden var en fantastisk rejse. Alt, hvad jeg havde brug for var min violin, min bratsch og min **suzukiuddannelse**, og jeg var klar til at komme i gang i Irland.

I Danmark havde jeg været glad for at undervise suzukiviolin og -bratsch på Den Kreative Skole i Silkeborg i otte år. Jeg nød at undervise der, men nogle gange fører livet os i **nye retninger**, og på dette tidspunkt besluttede jeg at bosætte mig i Irland for at leve med min irske kone og opdrage vores børn der.

Da jeg ankom var den umiddelbare forskel, der slog mig, hvordan musikundervisning i Irland er struktureret. Det er stik modsat det danske system.

🎵 I Irland er langt det meste musikundervisning (under universitetsniveau) privat. Der er ingen musikskoler, der er relativt få musikskoler og dem, der eksisterer, er privattedrevne uden statstilskud.

De fleste børn begynder at lære deres instrument én-til-én med private musiklærere. Men hvad var endnu mere en overraskelse for mig var, at udenfor suzukisystemet, er der ikke en beskrivende standard for lærerne. Faktisk har de fleste forældre ikke kendskab til eller har forhørt sig om det musikalske niveau af læreren, der instruerer deres barn. I stedet bygger systemet på anbefalinger mellem forældre og anbefalinger af lærere videregivet fra forældre til forældre.

Nu er jeg begyndt at forstå systemet. Til trods for dets forskel fra den danske opsætning, har jeg indset, at der er fordele ved det. Til at begynde med kan jeg være min egen chef, og jo mere jeg har undervist i Irland, des mere er jeg begyndt at nyde den **frihed**, det giver mig. Jeg kan planlægge min undervisningsdag omkring mine egne behov. Selvfølgelig kan jeg stadig kun undervise, når studerende ikke er i skole, men det giver mig ekstra **fleksibilitet**. Der er langt mindre bureaukrati, og hvis jeg har et møde, er jeg er sikker på, det er nødvendigt. Jeg kan undervise hjemmefra, hvis og når jeg har brug for det.

🎵 Jeg har tre små børn, og jeg elsker den ekstra mulighed, det giver mig for at tilbringe mere tid sammen med dem.

Det betyder også, at jeg ikke pendler, og min cykel er ofte alt, jeg har brug for i min hverdag. Endelig kan jeg vælge at **samarbejde** med andre lærere i mit område, som jeg beundrer, og som suzukilærer har det betydet, at jeg har været i stand til at opbygge gruppeundervisning sammen med andre gode lærere og deres elever.

Selvfølgelig er der også **negative sider** til alt dette, og de største i det irske system er dem, danskere normalt ikke behøver at bekymre sig om. For det første var jeg nødt til at opbygge mit studie helt for mig selv. Jeg var heldig, at jeg aldrig fik brug for at annoncere, men hvis jeg havde været nødt til det, ville jeg have afholdt disse udgifter selv. Hvis faciliteter er nødvendige ud over mit undervisningslokale herhjemme, er jeg nødt til at være **kreativ** med samarbejde med nationale skoler, kirker og andre offentlige institutioner, for at de vil tillade mig at leje deres lokaler efter lukketid. Og selvfølgelig er min jobsikkerhed totalt afhængig af mig selv og de timer, jeg kan arbejde.

🎵 Jeg er ikke i en fagforening, og jeg bliver ikke betalt, hvis jeg er syg eller tager ferie.

En fuldtidsindkomst er lig med cirka 45-50 elever, hvilket er cirka 28 timers undervisning om ugen. Det betyder, at jeg **arbejder hårdt**.

Som du kan se, er der store forskelle mellem det irske og det danske musikundervisningssystem. Men **skønheden** i musikken og suzukimetoden specifikt er, at musikken er et internationalt sprog, og uanset hvor man ender med at undervise, vil passionen for denne smukke kunst altid være tilstede.

Fakta

Navn: Bjarke Gundersen

Alder: 44

Bopæl: Dublin, Ireland

Uddannelse: Diplomeksamen fra Det Jyske Musikonservatorium og suzukilærer niveau 5.

Familie: Kone Diane og tre piger, Anna 7 - Ivy 4 - Astrid 2

Friidsinteresser: Dyrke økologiske grøntsager, kajak, fluefiskeri og hygge med familien.

Yndlingsmusiker: Leonard Cohen

Job: Underviser hjemme og på Oliver Plunkett og Rolestown National Schools.